

Karelija, plaukimas upe Šuja 2003 07 22 – 2003 08 04

Mindė (Miška)- vyriausias remontininkas, skaitmeninis fotografas, naras-ešeriukų siaubas, pliko užpakalio savininkas;

Eglė (Jolka)- gailestingoji maistininkė-čiombė, žygio moteris, optimistė;

Saulius (Saška)- žemėlapių meistras, hamako savininkas, aistringas uodų nemylėtojas;

Paulius (Paška)- finansininkas, medikas, metraštininkas, Šujereckoe mergaičių numylėtinis.

07 22 (antradienis) Eglė

Viskas mūsų kelionės pradžioje vyko taip kaip ir buvom suplanavę, nors didelė kolegų dalis, klausydami kaip mes tvarkomės dokumentus ir visa kita, truputėlį nuogaštavo mūsų sėkme. Bet kaip sakė vienas geras rusas, kas tiki sėkme, tam ir sekasi ☺. Taigi jau pirmadienį vakare gavome rusų vizas ir žinojom, kad į Piterį tikrai nuvažiuosim. Iš Kauno išvažiuom labai anksti ir dar daug reikalų palikom tvarkyti Vilniuje. Kaune mus išlydėjo gražiai, įdėjo daug ir tikėsimės skanių siurprizų. Vilniuje išlydėtuvės buvo kiek įdomesnės. Vytenis pasirodė ant bėgių traukiniui jau pradėjus važiuoti. Gerai, kad Vytenis važiuoja į Kaukazą ir daug treniruoja. Tai gana lengvai pasivijo mūsų traukinuką savo eikliom kojom ir tiesiog pro langą įmetė siurprizą. Taip ir prasidėjo mūsų kelionė į plačiąją Tėvynę Rusiją. Privažiavus Rusijos sieną, mes kaip visada pasivoliojom su Rusijos draudimo kompanija, ir po ilgų diskusijų, bei aiškinimūsi, apdraudžiam savo brangius kailiukus ir iki pat ryto miegojom saldžiai kaip kūdikiai. O rytas išaušo jau Sankt-Peterburgo prieigose.

07 23 (trečiadienis) Mindė

Va išlipom jau Piteryje. Staigiai sėdom į metro ir nuvažiuom į Ladožskaja stotį. Kaip mat susiradę „kamera chranenija“, išdūmėm pirkti laivų. Pakelėse deginosi pusplikės arba plikos bobos. Po geros valandėlės pribuvom į Tritono parduotuvę ir paėmėm paskutinius laivus „Vijun“ ir „Svirj“, ir dėka gero žmogaus spėjom į Murmansko traukinį 14:37. Bilietai buvo likę tik kupė ir liukse, ir tai skirtinguose kambarėliuose. Buvo sugerta su psichiatru ir koku tai mentų majoru. Tiesa, įžangą aš pramiegojau, o kai Petrozavodske atsipaipaliojau, jau rebiatos buvo įkaušę, o Sauliusas blizgino akiniais. Dar linksmi pasėdėjom su psichiatru ir ištuštinę visus butelius, nuvarėm miegot. Vsio.

07 24 (ketvirtadienis) Paulius

Na, iš vakaro pasmaguriavę alkoholinių gėrimų su mūsų psichologu, iš ryto atvykome į Belomorską. Mūsų laukė sudėtinga procedūra kodiniu pavadinimu: „registracija“. Laksčiau nuo milicijos iki viešbučio, aiškindamasis kur čia reikia registruotis. Rezultate sumokame viešbučiui už vienos dienos kambarius ir gauname registraciją. Sugaištam daug laiko. Vėliau imam mašiną ir dardame iki Šujezero ežero. Tenais ilgas, su keiksmiais ir gyliais, bei uodais, baidarių rinkimas. Renkame, keikiamės, maudomės, kol pagaliau šaunam šampaną ir laistom baidas. Iš kaimo susirenkam susitraukusių bulvyčių sriubai „Ucha“ pagal psichologo receptą ir pas bobutę pasiimam 94% spirito. Jėgelė. Nusikeliam į artimiausią salą nakvynei. Čia gardi vakarienė, maudynės. Ryt normaliai plauksim.

07 25 (penktadienis) Saulius

Turėjom keltis apie 7 val., t.y. reikėjo pažadint Paulių, bet Paulius nesikėlė, taigis ir budėtoja Eglė kėlės tik 8 val., nes nemokėjo užsikurt laužo ☺. Papusryčiavus ir susikrovus mantą, pagaliau išplaukėme, aišku, susisuko protas ir pasukome ne į tą pusę, taigi sugaišom gan daug laiko ieškodami Šujos pradžios. Bet šiaip ne taip apie pietus pavyko surast, taigi dar papietavome ežero saloje ir šiek tiek paplaukioję radome gan platų kanalą – tai ir buvo mūsų upė. Paplaukus kokį tai kelio galą, prasidėjo akmenys ir buvo jau didesnė srovė. Čia dar pasipainiojo virš upės riogsantis sudegęs tiltas, kurio net nebuvo žemėlapy. Vos pro jį prakišę baidą, papuolėme į pirmą rėvutę ☺, kurioje greičiausiai ir gavome pirmą baidarės skylę. Po to vėl prasidėjo rami upė. (A, dar buvo ir plaukiojančių salų sangrūda). Kai baidarėje pakilo vanduo, mes jau stojome išsituštant ir klijuot baidos. Tai atlikę, gan greit praplaukiam pirmą tiltą ir plaukiam link ežero.

Kanalas pilnas baltų lelijų, kurios taip patinka Pauliui. Ežere vietos nakvynei nėra. Visur pelkės, pelkės, pelkės. Vėl Šuja kažkur, ir pagaliau apsistojame, tvarkomės, pagaunamos pirmosios žuvys Karelijoje, atidaromi keli siurprizai, kur ir vėl žuvies prieskoniai ir pliažo kamuolys ☺. A, prisiminiau, visą dieną norėjau atsigert šalto vandens, bet... (ežerai šilti, šilti). S.S.

07 26 (šeštadienis) Eglė

Pabundam ryte nuo baisaus karščio ir uodų zyzimo. Šiaip tai norėtuši lišti iš palatkės, bet pradžioj gulėdami kuriam strateginį planą kaip greitai ir saugiai pasiekti lauką, nes, kiek matosi, visa palapinė nusėta uodais. O atsikėlus prasideda ilgas kuitimasis. Visus kanda, visi pyksta, bet greičiau pajudėt iš tos uodų buveinės nieks nesistengia. Na, bet pagaliau mes sėdame į savo laivus ir pasileidžiam upe „žemyn“. Kiek pasiyrę, praplaukiame visai nemažą ežerą, o kitame jo krante stovi namelis. Išlipus į krantą pasirodo, kad tai puiki rusiška pirtis. Vaikinai ją tuoj užkuria ir Paulius su Mindaugu išplaukia žvejoti, vakarienė turėtų būti skani. Na, o paskui visi į pirtį. Ir ilgai ilgai sau būname pirtyje. Pradžioje dar buvo idėja po pirties plaukti toliau, bet tos mintys greit išgaravo. Ir taip antra mūsų žygio diena tapo dñiovke. Vakare vaikinai vėl išplaukė žvejoti. Paulius parplaukė pirmas, nes jį baisiai suėdė uodai. Na, o po kiek laiko parsiryė ir Mindė, pasakodamas kokia lydeka jam pabėgo iš Maximos maišelio. Na, o mes apsimetėm, kad juo netikim, tai jis taip pasiuto, kad pradėjo daryti nesąmones, o galiausiai nuėjęs į palapinę, pradėjo jos viduje būdamas šokinėti. Paskui tą patį pasiūlė padaryti ir Sauliui, bet tas jį pasiuntė miegoti. Taip ir baigėsi mūsų dñiovkė. Tiesa, tuo metu Paulius virė „Ucha“, kurios mes taip vakare ir neparagavom. Gera buvo diena, daugiau tokių ☺.

07 27 (sekmadienis) Mindė

Sauliui nuskambėjo žadintuvas 6 val., bet jis atsikėlė 7 val. ir dar mane jisai išgrūdo žvejoti, nors ir labai tingėjosi. Bet noras sugauti didžiulę lydeką buvo didelis. Mat praeitos dienos vakare buvo pavykę sugauti lydeką apie 60 cm ilgio, bet įdėjus jają į maišiuką ir pritvirtinus virvelėmis tą maišiuką, jinai ta lydeka pradėjo spurdėti ir pabėgo, tai buvo man didelis abydniakas. Tačiau, išplaukus žvejoti, nuotaika buvo negera ir žvejoti blogai sekėsi, todėl pagavom tiktai mažą ešeriuką.

Saulelei pakilus, susikrovėm rakandus į laivus ir pasileidom jau ketvirtą kartą žemyn upe, tikriau ežeru. Šiandien pasiekėme antrą žygio etapą, kur prasideda rėvos ir parogai, tačiau ties jais upė yra sunkiai praplaukiama, nes žemas vanduo. Tekdavo dažnai išlipti į vandenį ir stumti laivus ragais. Pirmą pusę dienos barėmės su Egle. Po to pradročinau skylę dugne. O draugai Paška ir Saška taipogi prabrūžijo skyles.

Taigi po slenksčio stojom lopyti skylių, kur ir surijom pietus. Labai patiko siurprizas – saldainiai Rafaelo. Valandėlę dar pamiegojom ir merkėm vėl užpakalius vandenin. Dar praplaukus ties parogu labai teko stebėti įdomų reginį, kai Saška su Paška ant galingo slenksčio smigo ragais į putas ir jų „gandonešis“ apsivertė. Jie po to visaip stengėsi kabarotis krantan, tačiau sekėsi sunkiai. Viskas užfiksuota fotike.

Po to išsipylė vandenį, plaukėm toliau. Plaukimas buvo labai įdomus, nes tekdavo daug mąstyti tarp kurių akmenų plaukti ir jeigu samprotavimai buvo teisingi, tai praplaukdavom, jei ne – zulydavom savo laivus į granito akmenis, mat jų čia dafiga.

Va o po to susiradom čiotką vietele, labai gražią. Vanduo šniokščia, košė avižų su džiovintais vaisiais, tai lyg ir viskas zošybys. Einu jau ir aš jos ryti, toliau nusimato dar vienas siurprizas.

07 28 (pirmadienis) Paulius

Rytas išaušo prie slenksčio pavadinimu „Čainik“, tai gan linksma, nes mane po mano pirmo baidų žygio vadino „čainiku“.

Mindė traukė ryte tinklą, kurį užstatė iš vakaro – buvo linksma žiūrėt kaip jis „po pimpalam“ griuvinėjo ant srovės tarp slidžių akmenų.

Išplaukėm ne per anksčiausiai. Po „Čainiko“ sekė labai gražus ir malonus slenkstis su keliomis pakopomis – „Belaja Lošadj“. Praėjome jį su Saulium be didesnių problemų, o Eglė su Minde gavo iš viršaus vandens (plaukė be sijonų) ir paskui ilgai pykosi, barėsi, o mes su Saulium laukėme su fotikais kaip paparacai, kol jie praplauks per visą „baltą arklių“. Vėliau sekė tiltas – „autostrada“ Piteris-Murmanskas. Ten klįjavomės, tvarkėmės ir pietavome. Paplaukę šiek tiek gavome stipraus lietaus, bet mums buvo „pofig“, nes ir taip visą dieną šlapi braidome po upę. Ant kranto sutikome senų „pirdylų-baidarastų“ ruselių šutvę. Labai jie keisti pasirodė. Su dviem katranais ir su katamaranu. Katamaraną tai jaučiu vilko ties kiekviena rėva, nes ir su baidarėm ten praplaukt sunku.

Toliau plaukėm be didesnių nuotykių, viskas gan nuobodu. Karts nuo karto buvo slenkstukų ir rėvų, bet pagrinde kabliavom per lygumas. Nors mūsų skaitytose ataskaitose rašė, kad kai kurios rėvos yra II-III kategorijos. Trumpas, bet neblogas slenkstis buvo „Direktor“, ten turėtų gautis nebloga fotkė, jei išeis.

Na, o dienos „viniš“ buvo slenkstis „Sliva“. Toks kreivas, skersas praėjimas su krūva povandeninių akmenų, o vandens mažai (taip sakė visi sutikti, na ir šiaip – „očevidno“). Taigi mes su Saulium ėjom ir ant paskutinio laipto strigom. Aš išlipau į srovę, kad baidos užpakalį ištiesinčiau, bet priekis liko ant akmens, o galą pagavo srovė ir prispaudė prie uolos skersai visai srovei. Mano koja liko tarp baidos ir uolos. Guliu aš ant tos uolos prie slenksčio ir negaliu pajudėt – galvojau blauzdą sulaužys. Baida pasviro ir srovė privarė vandens ir spaudžia dar stipriau. Na, Saulius šiaip ne taip išlindo iš priekio ir truktelėjo baidą. Tada „praniso“. Galų gale vaizdas toks: už slenksčio ramioje vietoje plūduriuoja pilna vandens baida, irklai, mes su Saulium ir keletas „bambalių“ maisto. Žiauru. Gitara sušlapo. Na prie šio slenksčio nakvynę suradom ir išsidžiaustėm viską ant uolų. Vėliau tie patys ruseliai priplaukė. Labai jie juokingi, nežinau ką ir rašyti – o Mindė tai juos fotkino išsijuosęs, vos į vandenį neilėkė. Dabar pavalgęs sėdžiu, vaikinai klįjuoja baidas, uodai aprimo ir šniokščia „Sliv“ šalia. Rytų bus sunkus etapas. Laukia krioklys „Sosnovyj“. Žiūrėsime kaip ten bus.

07 29 (antradienis) Saulius

Išaušo eilinis saulėtas rytas. Gaunam dozę pusryčių. Miška sako iki 3 val. klįjavęs laivą, bet vis tiek dar klįjuoja, taisy, izoliaciją eikvoja, jam aiškinu, kad tai nepadės, bet... Susilažinom iš siurprizo, na ir laikas parodė kas teisybės ☺. Susipakuojam ir patraukiam žemyn upe. Na štai matom ruselių katą. Prisišvartuojam, apžiūrim slenkstį Sosnovyj. Mumi pataria neplaukt, bet mes ryžtingai nusiteikę. „Mes juk atvažiuojam dalyvaut“. Mumi tada pasiūlo bent po šalną ir mes pasileidžiam žemyn. Posūkis vienas, kitas, pliūpsnis vandens per šalną, dar keli pasisukinėjimai ir mumi jau apačioje. Pavyko. Toliau pasileidžia Mindė. Vos neapvirsta, bet atsilaiko. Bet apačioje vis tiek prireikia Pauliuxo pagelbos ištraukiant nuo akmens. Bet sėkmingai nusileidžia. Šiek tiek pasišnekame su ruseliais, atsisveikinam ir plaukiame tolyn. Kokios šyveros ir aišku daug „pleso“, kol pasiekiam „p. Moskovskij“. Su Paulium apžiūrim iš abiejų pusių, bet pasirodo per mažai vandens. Nusprendžiam čia papietaut. Tai atlikus, persinešinėjam baidą, o Mindė sugalvoja ją nuleist slenksčiu, jam tai pavyko. Dar pleso ir mes įveikinėjame p. Predbannyką, na čia prasitarkuotam ir iš kart už jo p. Poluporog. Na čia tai gražu. Krioklys ~5 m. ir iš kitos pusės siauresnis ir lėkštesnis nusileidimas. Na, bet

pradžiai su maskviečiais išgeriam arbatos ir leidžiamės į slenktį. Mindė praeina, na o mudu su Paša jau ant pirmo laipto gaunam gerą skylę kairiame borte per pūslę, nebeturim oro. Tad tolesnis nusileidimas vyko tik baidarei. Ją nuleidus, sugalvojam pasiplaukiot: Paša, aš ir Eglė plaukiame ir stumiame baidarę, na taip įveikiam kokį kilą ar du. Po to aš sėdau plaukti iki geros stojankės, o kiti liko maudytis. Aš priplaukęs, kaip man pasirodė, rėvą, sustojau palaukti kitų. Na susirinkus nusileidom ir toliau dar nemažai plėso, kol priplaukėme „p. Bolšoi padun“. Čia išikūrėme uodelyne, greit pavalgėm, Mindė ištraukė siurprizą „Keksą“, buvo labai juokinga. Na ir apie kokią 1 ėjom miegot. Na, šiandien įveikėm didelį atstumą, na bet ir ilgai plaukėm.

07 30 (trečiadienis) Eglė

Kadangi prieš tai dieną ilgai irklavom, tai kėlėmės gana vėlai. O paskui visą pusdienį kuitėmės. Visiems labai patiko maudytis krioklyje „Bolšoj Padun“, tai niekur mes ir neskubėjome. Mindė ruošė savo siurprizą (kepė keksą). Visiems tai buvo didelė atrakcija, nes pirmą kartą matėm kepamą keksą grotelėse ir ant laužo. Na, o suvalgius gardaus padegusio kekso, visi vėl bėgome maudytis. Labai ten gera vieta maudytis. Srovė nuostabius masažus padaro. Na, o paskui šiaip ne taip pagaliau išsikuitėm. Saulius su Paulium savo baidą persinešė, o Mindė sugalvojo plaukti tuo kriokliuku. Tai nuo didžiojo krioklio nusileido kaip su paspirtuku, o vėliau apvirto.

07 31 (ketvirtadienis) Mindė

Jau jau jau išaušo n-ta žygio diena. Į palapinę per naktį buvo prilindę moškių per tinkliuką, tai viską sukandžiojo ir labai užbiesino, kad visą naktį nedavė miegoti. Paryčiui moškėms atslūgus, pavyko užknarkti.

Atsipaipaliojus, darėm dniovkę. Buvo viena problema – nebuvo normalaus vandens, jis buvo sūrus. Tai Paška su Saška išėjo į Šujareckąją vandens parnešti. Duodu žodį jiems: „buvo zašybysj“. Grįžo visi išsišūdinę, o aš jiems sakiau: geriau plaukt baidom. Oras buvo kaifas. Kaip paprastai turėdami laisvą valandėlę, išsidėliojam savo triusikus, kojines ir visus kitus rakandus ant akmenų. Tuo būdu mūsų dniovkė atrodė kaip skudurynas prie stoties, kur rūbai lauke kabo.

Akimirkai prabėgus prasidėjo atoslūgis ir mūsų išsvajotoji Baltoji jūra išplaukė von. Iki ir užsimanę maudytis turėjom klampoti per dumblą. Pakeliui priėmėm dumblo vonias ir šauniai pasimaudę nuklampojom stovyklos link. Čia Saška išvirė manų košės, kurios priputę ėjom parpt pietų. Kai kurie prie pat katilo užlinko, aš nuėjau iki tolimesnio akmenio, kuris stūksojo šalimais jūros. Pabudus, akmuo jau buvo truputį apsemtas.

Išmėtytus daiktus teko visus kruopščiai surinkti ir surišus juos į pundus ir pakrovus į laivus išplaukėm Šujariedskąją kaimelio link. Plaukiant grožėjomės nepaprasta šio kaimelio architektūra. Daugelis namų buvo su pavažiavusia kryša, sukiaužę, susmigę o nekurie jų buvo susiraitę į špygą. Telegrafo stulpai irgi bylojo apie iškrypusią kaimo moralę, nes vieni jų buvo pakrypę į vieną iš pusių. Karvės ramiai džiaugėsi vakaro teikiama vėsa ir ramiai sau plaukiojo maskatuodamos tešmenimis.

Išsivilkus laivus krantan, kaip ir buvo galima tikėtis, moškės su uodais išsigudrino keltis ir mojuodamos savo sparnais gėlė mus į visus galus. Tokiu būdu baidarių sudėjimas tapo vis sudėtingesnis ir sudėtingesnis. Galų gale pasiutau ir pradėjau visus visaip plūsti. Sukrovėm laivus ir mūsų šutvė nuklibinkščiavo stotin. Čia teko laukti keleivinės iki 5-ių ryto. Tai turėjom gražaus laiko atsiduoti moškėm, uodam ir gyliam. Paška, suradęs kaimė čiaupą vandens, sugalvojo šikynę plauti, tiesa ir aš turėjau tokią viltį. Vidury proceso užklupo mumi mergos kurios badydamos, reikalavo, kad Paška nusimestų tą rankšluostį nuo juosmens. Šis atkakliai priešinosi, bet galų gale, gudriosios

mergiotės apėjusios čiaupą iš antros pusės nutraukė tą rankšluostį. Tada Paška droviu balsu rėkė “vy čio golava mužyka nievydieli”, mergiotės pergalingai šypsojosi.

Galų gale vaikščiodami pirmyn ir atgal po peroną, baidėm norinčius mums įgelti grobuonis, bet šie padarai atkakliai gėlė šiknon ir kakton.

Su Saška sutarėm, kad plaukiant į kitą žygį, reikia daugiau atsižvelgti į maršrutą ir upės vandeningumą. Reiktų vengti ramaus vandens, upė turi būti srauni, o joje turi būti daug slenksčių ir žuvų. Ko šioje upėje truputėlį trūko.

08 01 (penktadienis) Paulius

Na rugpjūtis prasidėjo benaktinėjant Šujereckajos kaimo stotyje. Turbūt per visą žygį nebuvo gavę tokio „kandžiulnyku“ antpuolio. Uodai kando net per mano gudrųjų geltonąjį kostiumą. Tinkleliai irgi prastai saugojo – jei jis prisiglaudęs prie veido, tai kaldavo uodai kiaurai. Dar viena silpna vieta – kojinės, reikia bent dviejų storokų, kad neperkastų. Galų gale pastatėm palatkę ir suguldėm ten Mišką su Jolka. Mes su Saška vaikščiojom po peroną kaip budintieji ir makalavom šakelėm. Poros ankstyvų traukinių nebuvo. Na, o galų gale pasiekėm Belomorską su električka. Belomorske aš pasivaikščiojau po parduotuves ir turgų – nėra ką kalbėt – egzotika. Paskui laukėm traukinio į Piterį. Karšta, žiauru. Valgom, maitinam žvirblius, balandžius, šunį kažkokį. Gatvėje kranas – tai ir prausiamės, dar turistų, kaip ir mes, pilna – su katamaranais, baidarėmis.

Traukinyje ir prabėga likusi dienos dalis. Karšta žvėriškai, lyg būtume 1500 km ne į šiaurę, o į pietus nuo Lietuvos. Traukiny susipažįstam su 4 ruseliais iš Piterio – 2 vaikinai ir 2 merginos. Jie plaukė baidomis upe Umba, Kolos pusiasalyje. Sakė žiauru buvo – lūžo jų baida, daug slenksčių, jie ilgi, aukšti ir panašiai. Bet vanduo ten vėsesnis ir žuvies daugiau. Tai bendravom su tais Piteriečiais, gerėm „Malūnininkų traukinę“ (Vyckos surpraizą), valgėm jų rūkytą žuvį. Užmigom.

08 02 (šeštadienis) Eglė

Piteris. Saška važiuoja namo. Pasiplaukiojimas motorke po Piterį.

08 03 (sekmadienis) Mindė

Rytas išaušo suknistas. Mat mentas mus sugalvojo pažadinti, turbūt negražiai jam atrodėm sugriuvę ant žemės. Tas mentas dar gi mus norėjo išspirti iš laukiamosios salės, bet salės prižiūrėtojas mumi užtarė.

Šiaip ar taip nakvynė toje, “zal otdycha”, buvo šlykšti, oras buvo pritvinkęs stoties kvapų.

Taigi ankstų rytą išlindom laukan ir pajutom nostalgiją dušui, tuoletui ir vandens čiaupui. Dar numigę pora valandėlių ant suoločių, nužingsniavom į Macdonaldą. Čia džiūgavom tuoleto teikiamais malonumais. Po to bigmakui maloniai nugarmėjus skrandžiu, pajudėjom Tritono link. Čia norėjom nusipirkti mandrų hidro maišų. Buvo uždaryta.

Išvažiuom į Petrodvariečą pasigrožėti fontanais. Čia išvydom visokių fontaniukų, buvo labai gražu, bet vaikščioti po tokias vietas yra labai sunku. Taigi sėdom į naujobinę električką ir nuvažiuom į savo stotį kur jau stovėjo mūsų traukinys į Vilnių. Traukiniui pajudėjus susikalbėjom su tokia moterim, kuri jau 20 metų leidžia atostogas Karelijoje. Nuovargis buvo didelis ir gultas labai traukė, taigi visa trijulė saldžiai užknarkė ir tik kai muitininkai patampydavo už kojų teikdavomės pasus ištraukti. Tiesa to dienoraštyje jau nebuvo bet mumi pagerbė Indrė su duona ir druska sutikdama mūsų traukinį iš Vilniaus.